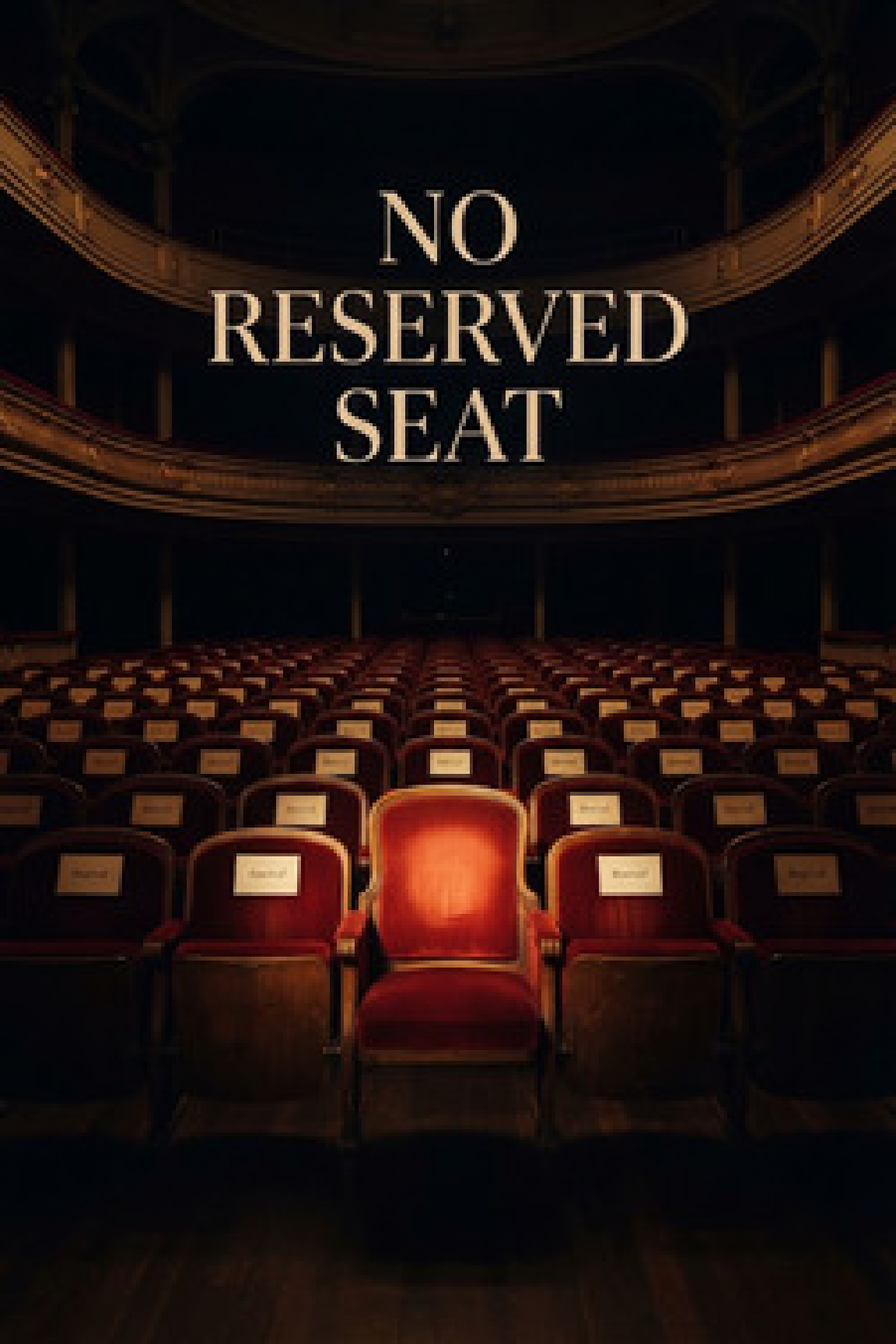
NO
RESERVED
SEAT

İKİNCİ KISIM

EŞİK 10

Ayrılmış Koltuk Yok

Uzun yıllar öykülerin açıklamaya yaradığına inandım.

Bir olayı açıklamaya.

Bir hayatı açıklamaya.

Bir seçimi açıklamaya.

Bir hatayı açıklamaya.

Doğal bir inançtı.

Bir kitap okuduğumuz, bir öykü dinlediğimiz ya da bir biyografiyi incelediğimiz her seferinde bir yanıt bulmayı bekleriz.

Bir ahlak dersi.

Bir sonuç.

Düzenli bir anlam.

Sonra farklı bir şey keşfettim.

En önemli öyküler açıklamaz.

Tanır.

Sana ne düşüneceğini söylemez.

Başını kaldırıp şunu demeni sağlar:

“Ben de.”

Küçük bir şeydir.

Yine de her şeyi değiştirir.

Çünkü bir şeyde kendimizi tanıdığımız an, seyirci olmayı bırakırız.

Katılımcı oluruz.

Bu kitap, bu eşikler, bu uzun geçiş hayranlık yaratmak için yazılmadı.

Hayranlık kırılgandır.

Az sürer.

Mesafeyle yaşar.

Ben başka bir şey istiyordum.

Yakınlık istiyordum.

Yakınlık ancak bir insan bir başkasının öyküsünde kendinden bir parça tanıdığında doğar.

Ülke önemli değil.

Dil önemli değil.

Din önemli değil.

Meslek önemli değil.

Önemli olan tanımadır.

Hayatım boyunca birçok sınır geçtim.

Coğrafi.

Mesleki.

Kişisel.

Ve her seferinde aynı sonuca varıyordum.

İnsanlar sandıklarından çok daha benzerdir.

Sözcükler değişir.

Alışkanlıklar değişir.

Gelenekler değişir.

Ama sorular aynı kalır.

Korku.

Aşk.

Yokluk.

Umut.

Sorumluluk.

Kayıp.

Anlam arayışı.

Bir yerde yazılmış bir öykünün dünyanın öbür ucunda anlaşılabilmesinin nedeni budur.

Bir kültürü anlattığı için değil.

Bir insanlık durumunu anlattığı için.

Deneyimimin parçalarını bir araya getirmeye başladığımda, bir destan hayal etmiyordum.

Bir anlatı sistemi hayal etmiyordum.

Bir varış noktası bile hayal etmiyordum.

Yalnızca geriye ne kaldığını anlamaya çalışıyordum.

Yapılan işlerden sonra.

Yolculuklardan sonra.

Sınavlardan sonra.

Karşılaşılan insanlardan sonra.

Yıllardan sonra.

Yanıt yavaşça geldi.

Sandığımdan çok daha azı kalmıştı.

Ve hayal ettiğimden çok daha fazlası.

İlkeler kalmıştı.

İlişkiler.

Dersler.

Varlıklar.

Kabul edilen sorumluluklar.

Korunan sadakatler.

Ve her şeyden önce tanımlayamadığım bir şey kalmıştı.

Bir tür iplik.

Görünüşte uzak deneyimler arasında görünmez bir bağ.

Belki senin hayatına da eşlik etmiş olan aynı iplik.

Çünkü her varoluşun gizli bir örgüsü vardır.

Başlangıçta onu görmeyiz.

Yaşamakla fazlasıyla meşgulüzdür.

Koşmakla.

Tepki vermekle.

İnşa etmekle.

Sonra, bir noktada, zaman bize yeterli bir mesafe tanır.

Ve nihayet deseni gözlemlemeye başlarız.

Kusursuz değil.

Doğrusal değil.

Ama gerçek.

Belki de öyküler anlatmamızın nedeni budur.

Öğretmek için değil.

Tanımak için.

Olmuş olanı tanımak.

Var olmaya devam edeni.

Aktarılmayı hak edeni.

Çoğu zaman bana mesajın ne olduğunu sorarlar.

Gerçek şu ki tek bir mesaj yoktur.

Her okur farklı bir kapıdan girecek.

Kimi kendini babada tanıyacak.

Kimi oğulda.

Kimi kayıpta.

Kimi yeniden doğuşta.

Kimi yolculukta.

Kimi hastalıkta.

Kimi dayanıklılıkta.

Kimi aşkta.

Öykü aynıdır.

Giriş değişir.

Ve böylesi iyidir.

Çünkü hiçbir anlatı tümüyle onu yazana ait değildir.

Okunduğu an, içinden geçenin de olur.

Bu dönüşüme saygı duymayı öğrendim.

Onu denetlememeyi.

Onu yönlendirmemeyi.

Onun olmasına izin vermeyi.

Sonuçta her okur önündeki kitabı yeniden yazar.

Kendi deneyimini kullanarak.

Kendi yaralarını kullanarak.

Kendi hafızasını kullanarak.

Bu yüzden kesin bir okuma yoktur.

Binlerce olası okuma vardır.

Hepsi meşru.

Hepsi hakiki.

Hepsi insani.

Buraya kadar geldikten sonra, bütün bu eşiklerin ardından, kimseyi ikna etme ihtiyacı duymuyorum.

Hiçbir şey kanıtlamak zorunda değilim.

Onay aramak zorunda değilim.

Bir anıt inşa etmek zorunda değilim.

Bana daha basit bir olasılık yeter.

Birinin, bu sayfaları okurken, bir temas noktası bulması.

Bir tanıma.

Bir yankı.

Bir cümle.

Bir geçiş.

Bir sessizlik.

Ona şunu düşündürecek bir şey:

“Bir tek ben değilim.”

Belki anlatılmaya değer her anlatının gerçek görevi budur.

İnsanlar arasındaki mesafeyi azaltmak.

Yalnızca birkaç dakikalığına bile olsa.

Yalnızca birkaç sayfalığına bile olsa.

Yalnızca bir eşikliğine bile olsa.

Çünkü yolun sonunda, unvanlar önemini yitirdiğinde, istatistikler toz olduğunda ve zaman kendi işini yapmaya başladığında, tek bir soru kalır.

Kime hayran olduğun değil.

Kimi izlediğin değil.

Kimi taklit ettiğin değil.

Ama kimi tanıdığın.

Ve bu eşiğin var olma nedeni budur.

Bir sonuç olarak değil.

Bir davet olarak değil.

Bir talimat olarak değil.

Ama bir olasılık olarak.

Bu sayfalar boyunca kendine ait bir şeyle karşılaştıysan, o hâlde kapı çoktan açıktır.

İzin istemen gerekmez.

Hiçbir şey kanıtlaman gerekmez.

Yalnızca onu geçmen gerekir.

Kendini burada tanıyorsan gir.